

Veronika Blagović, 8.a: Nekoliko riječi o školi(komentar)

Što prvo pomislimo kad netko spomene školu? Oni najmanji pomisle na ustanovu u kojoj su učitelji i prijatelji, tinejdžeri pomisle na muku živu koja ih je snašla, a oni odrasli i stariji, koji su završili svoje školovanje, pomisle na lijepe, mlade dane i uhvati ih nostalgija.

Budući da sam ja tinejdžer, ovo je sve gledano s mog stajališta koje se nalazi na samom vrhu osnovnoškolskog obrazovanja. Predmeti su teški i treba puno učiti, ali ako je profesor dobar u predavanju, problemi nisu veliki. U osmom razredu treba zagrijati stolac i potruditi se jer poslije osnovne slijedi srednja škola. Kad smo već kod srednje škole, dotaknimo se malo i upisa. Nikome nije lako odlučiti koju srednju će upisati. Treba puno razmišljati jer to je nešto što će nas usmjeriti u neko određeno područje. Ali, kako da mi, mladi ljudi koji smo zapravo još uvijek djeca i kojima se u očima vidi nesigurnost i neodlučnost u odabiru svog životnog puta, odlučimo nešto tako važno i značajno?? Kako bismo mogli normalno boraviti u školi, trebamo imati određene uvjete. Krov nad glavom imamo, ali još puno toga je potrebno da se osjećamo sigurno i da nam je lijepo u školi. Npr. velika dvorana, kvalitetne lopte i sprave za Tjelesnu i zdravstvenu kulturu, novi pribor nastavnicima za pokuse jer ovaj koji imaju je stariji od nas. Dobro bi došle i nove klupe i stolci jer ove koje imamo su izdubljene, pošarane, potrgane i stare. Netko je ukrao računala koja su nam svima isto prijeko potrebna za rad. Ali, sve se to neće promijeniti jer problem je novac. Kako ona pjesma kaže „Nije u šoldima sve“. E, slažem se s tim (iako je pjesma lijepa) jer sve se, na kraju, vrti oko novca. Pogotovo u našoj siromašnoj državi i njenoj politici i vlasti o kojoj neću govoriti jer je to jedna posebna tema o kojoj bih mogla razglabati do sutra. Smatram da bismo mogli barem dobiti novi kotao u školskoj kuhinji jer je zdravije jesti jela sa žlicom nego suhe proizvode. Ali, suho samo i jedemo jer se stari kotao potrgao. Osim školskog interijera moram se požaliti i na organizaciju izleta. Sad je bio Interliber i mi, osmaši, nismo išli. Meni je to osobno uvijek bio najbolji izlet jer volim čitati knjige. Ali, mi nismo išli. Upitno je hoćemo li u svibnju ići u Smiljan u kuću Nikole Tesle. Znači, tko zna hoćemo li uopće ići ove školske godine na ikakav izlet!! A osmi razred smo i zadnja nam je godina zajedno. Išli smo na maturale, ali htjeli bismo još barem jedan mali izlet da se oprostimo.

No na kraju, kad se sve zbroji, u školi nam je lijepo jer s prijateljima proživljavamo sve nepravde, teškoće, katastrofe, ali i lijepe stvari i ne trebaju nam neke sprave i izleti pod cijenu života. Imamo jedni druge i to zapravo čini jednu zajednicu koju možemo nazvati škola jer školu činimo mi sami.